

ಮತ್ತೊಂದು ಸಿಗರೇಟು ಕೈಲಿ ಹಿಡಿದು ಲೈಟರ್‌ಗಾಗಿ ತಡಕಾಡುತ್ತಲೇ 'ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನವಾಗಲಿ, ನಿನ್ನ ವರ್ತನೆಗೆ ಕಾರಣ ಹೇಳು. ನಾ ಬೇಕಾ? ಬೇಡವಾ? ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹೇಳು' ಅಂದು ಲೈಟರ್ ಉರಿಸಿದ.

ಆ ಹೊಗೆಗೆ ಮುಖ ಸಿಂಡರಿಸಿ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಹೊರ ನಡೆಯಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು ರವ್ವನೆ ರಟ್ಟೆ ಹಿಡಿದು ಕೂರಿಸಿ 'ಕಿವಿ ಕೇಳಲ್ಲವಾ? ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗು' ಅಂದ.

ಕುಸಿದಂತೆ ಬೆಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಳು ವನಮಾಲ. ಕಣ್ಣು ನೀರು ಮೇಣದ ಹನಿಯಂತೆ ಜಾರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಫ್ಯಾನು ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೋ ಅಂತ ಮೆಲ್ಲನೆ

ಲೇಟಾಗಿತ್ತು. ಎಸೆಸೆಲಿ ಪರಿಕ್ಷೆ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದಿದ್ದಿಂದ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಕ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿದ್ದು. ಹಾಗೆ ನಡೆದು ಬರುವಾಗ ಬೈಕಲ್ಲಿ ನಮ್ ಸೋದರಮಾವ ಡ್ರಾಪ್ ಕೊಡ್ತೀನಂತ ಸಾಲು ಮರಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೆಡವಿ ನನ್ನ ಹಾಳು ಮಾಡಿದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಶಾಲೆ ಬಿಡಿಸಿ, ಸಮಯ ಕಾದು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು'.

ರಾಹುಲ ಹಾವು ಕಂಡಂತೆ ಮೂಕನಂತಾಗಿದ್ದ. ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡು ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಿದ ವನಮಾಲ ಅವನ ಮುಖ ನೋಡದೇ ಅವನ ಬೆನ್ನಿಗೊರಗಿ 'ನನ್ನ ನಂತರದ ತಂಗಿಯರ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಓದಲಿಲ್ಲ. ಆ ಆಘಾತ ನಾ ಇಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮದುವೆ ಆದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಬದುಕು ತಹಬಂದಿಗೆ ಬಂತು.

ತಲೆನೋವು ಮನೆಗೆ ತರಲ್ಲ, ಮನೆ ನೋವು ಆಫೀಸಿಗೆ ಒಯ್ಯಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಚೆಂದಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋ ನಿಮಗೆ ಮಿಂಚಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಗೋ ನಡೆಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಮನಸಿನ ಆ ಗಾಯ ಇದುವರೆಗೂ ನಿಮಗೆ ಹೇಳದೇ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು. ನನ್ನ ತಟ್ಟೆಯ ಹೆಗ್ಗಣ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದೇ ನಿಮ್ಮ ಪ್ಲೇಟಿನ ನೋಣವನ್ನೇ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದೆ. ನಿಮಗೆ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಗೆ ನಾ ಅರ್ಹಳೇ? ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಹಳೆಯ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಮತ್ತು ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅಂತ ಭಯ ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು...' ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬಿಕ್ಕಳಿಸಿ ಅತ್ತಳು.

ರಾಹುಲ ಕೈಯ ಸಿಗರೇಟು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೇ ಎರಡೇ ಬೆರಳಲ್ಲಿ ತಂಬಾಕು ಸಮೇತ ಹೊಸಕಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ವನಮಾಲ ಆತನ ಎರಡು ಭುಜಗಳ ಬಾಚಿ 'ಮದುವೆಯ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿಯಿಂದಲೂ ಇದನ್ನು ಹೇಳೋಣ ಅಂತ ಬಹಳ ಟೈ ಮಾಡಿದೆ, ಧೈರ್ಯ ಸಾಲಲಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಇಲ್ಲದ ನಿಮ್ಮ ಮತ್ತು ಮಿಂಚು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡ ನಾನು, ನನ್ನ ಈ ಘನಘೋರ ದುರಂತ ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಾಗಬೇಡ? ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ, ಗೌರವದಿಂದ, ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಬಾಳಿಸುತ್ತಿರುವ ನಿಮಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡಿದ್ದೇನಾ ಅನ್ನುವ ಸಂಕಟ ಕಾಡಿ ಈ ದೇಹ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆ ಬೇಡ ಅಂತ ನನಗೆ ನಾನೇ ಶಿಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ನಿಮ್ಮನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ..'.

ಈಗ ರಾಹುಲನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಒಸರುತ್ತಿದ್ದವು. 'ಈಗ ಹೇಳಿ ಈ ಪಾಟಿ ಮೈ ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾ?' ಕಣ್ಣೊರೆಸಿಕೊಂಡಳು.

ರಾಹುಲ ಎದ್ದು ನಿಂತ. ಸಿಗರೇಟು ದೂರ ಬಿಸಾಕಿದ. ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣೆಟ್ಟು. ಅವಳು ನೆಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ಎತ್ತಿ ನಂತರ ಎರಡೂ ಕೈಯಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ಹಿಡಿದು, 'ಇಷ್ಟು ಸಂಕಟ ಎಂದೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇಷ್ಟು ವರ್ಷ ಒಬ್ಬಳೇ ವೇದನೆ ಅನುಭವಿಸಿದೆಯಾ? ನಾ ನಿನ್ನವನು, ನೀ ನನ್ನವಳು, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣ ಪಾವನಿ. ಇಷ್ಟೇ ಮತ್ತು ಇದೇ ನಮ್ಮ ಜಗತ್ತು. ನಾ ಏನೂ ತಪ್ಪು ಎಂದೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನೀನೂ ಏನೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಘಟಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಪಾತ್ರವಿಲ್ಲ. ಈಗಲ್ಲ, ಈ ನಂತರವೇ ನನಗೆ ನೀ ಬೇಕಾಗಿರೋದು. ಗುಡಿಸಿದ ಕಸ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಹಾಕಿ ತಾನೇ? ಈ ಮನದ ಕಸ ಕೂಡ ತಲೆಯಿಂದ ಬಿಸಾಕಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ನನ್ನವಳಾಗು ಸಾಕು... ಆಗ್ರೀಯಾ?' ಅಂದ.

ವನಮಾಲ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ 'ಹುಂ' ಅಂದಳು. ರಾಹುಲ ಬಾಚಿ ಅವಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿದ. ಅದ್ವಾವಾಗ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದಳೋ ಪಾವನಿ, ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮರ ಮಧ್ಯೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಬೆಡ್ ರೂಮಿನ ಕಡೆ ನಡೆದರು.

ಮರುದಿನದ ಸೂರ್ಯೋದಯ ಮೂವರ ಬಾಳಿಗೂ ಹೊಸ ಬೆಳಕು ತಂದಿದ್ದ!

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in

ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಿಟಕಿಯ ಪರದೆಗಳು ಸ್ಟೇಡಿಂಗ್ ಗ್ಲಾಸುಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿಸಿ ಹೊರಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಪಾವನಿ ಮಂಚದ ತುದಿಗೆ ಮಕಾಡೆ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಇಡೀ ರೂಮು ನಾಗರ ಹುತ್ತದಂತೆ ಗವ್ವನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈಲಿದ್ದ ಸಿಗರೇಟು ಕಾಲಲ್ಲಿ ಹೊಸಕಿ, 'ಮಾತಾಡು' ಎಂದ. ವನಮಾಲ ಮುಖ ನೋಡಿದಳು.

'ಯಾಕೆ ಬೇಡ? ಹೇಳು...' ರಾಹುಲ ದನಿ ಎತ್ತರಿಸಿದ. ಟೀಪಾಯ್ ಮೇಲಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಸಿಗರೇಟು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ.

ಮಗಳೆಡೆ ನೋಡಿ ಬೆಡ್‌ಶೀಟ್ ಮಗುವಿನ ಮೈ ತುಂಬಾ ಹೊಚ್ಚಿ ಎದ್ದು, ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಹಾಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಸೋಫಾ ಬಳಿ ಬಂದು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನ ಭುಜಕ್ಕೆ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಮನಸಾರೆ ಅತ್ತಳು, ನಂತರ ಮಾತಾಡಿದಳು.

'ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿ. ನಮ್ಮಪ್ಪ ಅಮ್ಮಿಗೆ ಐದು ಜನ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ನಾವು. ನಾನು ದೊಡ್ಡವಳು. ಊರಲ್ಲೇ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಓದುತ್ತಾ ಇದ್ದೆ. ಶಾಲೆಗೆ ದೂರ ನಡೆದೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಒಮ್ಮೆ ಸಂಜೆ ವಾಪಾಸಾಗುವಾಗ

ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿ, ಎಂದೋ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿತು. ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ನಿಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಳು ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಎದೆಯೊಡೆದಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಪಾತ್ರ ಇಲ್ಲ ಅಂತ ತಿಳಿದು ಮನ ಮಲಗಿದ ಶಾಂತ ಸಮುದ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಮಗಳ ಬರ್ತಡೆಗೆ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಬಂದಿದ್ದು ಎದೆಕಡಲು ಉಕ್ಕಿ ಏನೇನೋ ಯೋಚನೆ ಬಂದು ಬದುಕಲಾ, ಬೇಡವಾ ಅನ್ನಿಸಿತ್ತು. ನಿಮ್ಮ ಅಂದಿನ ಉತ್ತರ ಸಮಾಧಾನ ನೀಡುತ್ತಾದರೂ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅನುಮಾನ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೋಗದೇ ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಸಹಕರಿಸಲು ಮನ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನಂತರ ಇಡೀ ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಯೋಚಿಸಿದೆ. ಮಗಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರೋದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾದರೂ ಚಾಕುಗೆ ಸಿಕ್ಕ ತರಕಾರಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಬಾಳಲ್ಲಿ ಆಗಿದ್ದು ಮಗಳಿಗೂ ಆದರೆ? ನಂತರ ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸಿದೆ. ಸದಾ ಕಚೇರಿ, ಕಚೇರಿ ಬಿಟ್ಟೆ ಮನೆ ಅನ್ನೋ ನೀವು ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯೂ ಹೊರಗಡೆ ಕಳೆಯಲ್ಲ. ಫೋನಂತೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಸಲ್ಲ. ಮನೆ ಸೇರಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗೋದು. ಆಫೀಸಿನ